

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Noul Episcop al Oradiei:

PREA SFINȚIA SA Dr. VASILE COMAN

După o vacanță de mai bine de un an de zile, Eparhia Oradiei — condusă în acel răstimp înțelepțeste de către P. S. Episcop Teoctist al Ardealului, în calitate de Locțiitor de Episcop al Oradiei — și-a dobândit arhipăstorul dorit și meritat în persoana Prea Sfinției Sale Dr. Vasile Coman, protopop al Brașovului și, în același timp, un vechi și de seamă colaborator al gazetei noastre.

ALEGEREA NOULUI EPISCOP AL ORADIEI

a fost săvârșită de Colegiul Electoral Bisericesc convocat de Prea Fericitul Patriarh Justinian și întrunit în Palatul Patriarhal Duminică, 13 decembrie 1970, sub președinția I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

În prealabil, s-a săvârșit o Doxologie (Te Deum), la care au luat parte membrii Colegiului Electoral Bisericesc.

Autoritatea de Stat a fost reprezentată în Colegiul Electoral Bisericesc de către Delegatul Guvernului, Dl Profesor Dumitru Dogaru, Președintele Departamentului Cultelor, și de Dl Prof. Dr. docent Stanciu Stoian, membru corespondent al Academiei, delegatul Marii Adunări Naționale a Republicii Socialiste România.

După îndeplinirea procedurii legitime, s-a trecut la votare. Unanimitatea voturilor exprimate a fost dată Prea Cucerniciei Sale părintelui prot. stavr. Dr. Vasile Coman.

Proclamându-l ales Episcop al Oradiei, I. P. S. Mitropolit-Președinte Nicolae al Ardealului a spus că „voia lui Dumnezeu și voia clerului și dreptcredincioșilor creștini s-a împlinit... E acesta un moment solemn, ce ne umple de bucurie și de încredere. De bucurie — că mirele Eparhiei Oradea a fost ales. De încredere — că Dumnezeu îi va ajuta ca, cu conlucrarea clerului și credincioșilor, să-și poată împlini misiunea de slujitor al Bisericii și poporului în acel colț de țară”.

Adresându-se nou-alesului Episcop al Oradiei, I. P. S. Sa a spus, între altele: „Eparhia pe care o vei păstori nu e de azi sau de ieri. Ea e de veacuri. Și chiar dacă stăpîniri străine au împărțit clerul și credincioșii în două, aceștia au rămas mereu una în credință și legea strămoșească și una în slujirea intereselor superioare ale poporului român. Această unitate în lege și în lupta pentru libertate, dreptate socială, unitate națională și progres a fost factorul care a ajutat ca — în condițiile vieții celei noi din Patria noastră, cînd poporul e stăpîn pe soarta sa într-o țară liberă și independentă — frații din cele două strane să înlăture nefireasca despărțire dintre ei și să se adune iarăși sub cupola ocrotitoare a Ortodoxiei strămoșești spre slava lui Hristos — Cel Unul —, a Bisericii Sale dreptmăritoare și spre propășirea poporului”.

Chemat să întărească nu numai unitatea bisericească, ci și unitatea în dragoste de popor, „în sprijinirea marilor comandamente și realizări ale epocii noastre, ale țării noastre”, noul Episcop al Oradiei este chemat, de asemenea, să lucreze și „în spiritul înfrățirii ecumeniste în Hristos-Domnul și al slujirii Patriei comune, care îmbrățișează cu aceeași dragoste pe toți fiii ei, fără deosebire de naționalitate sau de credințe religioase”.

I. P. S. Sa a încheiat exprimînd mulțumiri tuturor celor ce — pe linie de Stat și bisericească — au înlesnit săvîrșirea actului acestuia și a urât

nou-alesului Episcop păstorire îndelungată, cu roade alese.

Nou-alesul Episcop al Oradiei, P. C. Protopop stavr. Dr. Vasile Coman, vădit mișcat, a rostit o cuvîntare pătrunzătoare, în care a arătat că prin chemarea la Domnul a celei ce i-a fost soție și ajutătoare (în vara anului 1969), durerea i s-a transformat în chemare la nouă slujire — mai amplă și mai grea — în aria Bisericii și a Patriei.

În școală, ca și în feluritele slujiri bisericești și școlare, pe care le-a îndeplinit vreme de 34 de ani,

Pica Sfinția Sa Dr. VASILE COMAN, Episcopul Oradiei

puterea rugăciunii — împărtășită de mama sa —, cu dragoste de Biserică și de popor i-au fost rezim trainic în tot ceea ce a activat.

În ce privește Eparhia Oradiei, „acum, cînd se împlinesc 50 de ani de la reînălțarea ei, vedem și mai limpede că rostul ei era să dea mărturie despre realitatea vieții religioase din această parte a țării”.

„Pe credincioșii încredințați mie spre păstorire — a spus, mai departe, nou-alesul Episcop — îi cunosc în parte din evlavia lor, din cîntecul și jocul lor, din bogata comoară a creațiilor populare din Bihor și Oaș, din vorba lor cumpănită și înțeleaptă. Sînt încredințat că vom înțelege mai adînc cuvintele poetului: „Eu ți-s frate, tu-mi ești frate; în noi doi un suflet bate”. Acest suflet n-are nimeni dreptul să ni-l ia, să ni-l împartă, sau să ni-l despartă”.

Mulțumind pentru cinstirea de care a fost împărtășit, a asigurat Conducerea de Stat și Ocîrmuirea bisericească de toată recunoștința sa și de împlinirea cu rîvnă apostolească și cu însuflețire patriotică a misiunii ce-i este încredințată.

Luni, 14 dec. 1970, Sfîntul Sinod a făcut cercetarea canonică a alegerii și a întărit-o, conferind P. C. prot. stavr. Dr. Vasile Coman rangul de arhieru.

O săptămînă mai tîrziu — luni, 21 decembrie 1970 — la Sf. Mănăstire Brîncoveanu de la Simbăta de Sus, s-a săvîrșit actul intrării în cinul monahal a nou-alesului Episcop al Oradiei. Tunderea sa întru monah a fost plinită de către I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, care l-a și ridicat la treapta de arhimandrit. Nou-alesul Episcop al Oradiei și-a păstrat numele Vasile.

HIROTONIREA ÎNTRU ARHIEREU

a I. P. Cuv. Arhimandrit Dr. Vasile Coman s-a săvîrșit în Catedrala mitropolitană din Sibiu, Duminică, 27 dec. 1970 (a treia zi de Crăciun, praznicul de pomenire a Sf. Arhidiacon Ștefan).

La Vecernia din preziună a avut loc, după pravilă, așa-numita „Chemare a Ipopsiului”, a candidatului la treapta arhieriei.

Sf. Liturghie arhierescă a fost săvîrșită de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, împreună cu P. S. Episcop Teofil al Clujului și P. S. Episcop-vicar al Mitropoliei Ardealului, Visarion Rășinăreanu, înconjurați de un sobor de preoți și diaconi.

În cadrele Sf. Liturghii, hirotonirea întru arhieru are loc la „Sfînte Dumnezeule...”.

Răspunsurile liturgice au fost date de Corul mixt al Catedralei, dirijat de P. C. prof. Gheorghe Șoima.

P. C. vicar arhierescopesc Tr. Belascu a dat citire Actului de hirotonire întru arhieru a nou-alesului Episcop al Oradiei.

La sfîrșitul Sf. Liturghii, a vorbit I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului. Hirotonirea întru arhieru a I. P. Cuv. Arhim. Vasile Coman — a spus I. P. S. Sa, între altele — „ne aduce aminte nu numai de faptul că noul arhieru s-a născut în întîia zi de Crăciun, dar și de faptul că în fiecare arhieru, Hristos însuși este Cel ce lucrează... și-și revărsă harurile Sale cele bogate și minuitoare. Este ceea ce credincioșii noștri știu și trăiesc ori de cîte ori iau parte la o Sf. Liturghie arhierescă, ori de cîte ori ascultă cuvîntul de învățătură ce li se gătește de arhieru, ori de cîte ori primesc îndrumarea de dreaptă închinare, dreaptă învățătură și dreaptă purtare întru toate. Ei cred și trăiesc în această credință că Hristos însuși — Arhierul cel Mare — săvîrșește prin arhieru cele sfînte și se aduce pe Sine jertfă izbăvitoare pe masa Sf. altar. Ei cred și trăiesc în această credință că Hristos însuși — marele Învățător — este Cel ce împărtășește — prin graiul arhierului — dreapta învățătură, pe care Hristos a dat-o Sf. Apostoli și de la aceștia, prin ucenicii lor și prin lanțul lung al episcopilor, a transmis-o episcopilor de azi și o transmite mai departe. Ei cred și trăiesc în această credință că Hristos însuși — marele Păstor — este Cel ce conduce turma dreptcredincioșilor creștini prin arhierul-păstor al preoților și credincioșilor ce-i sînt dați de Hristos, de Biserică, spre păstorire”.

(Continuare în pag. 2)

Noul Episcop al Oradiei

(Urmare din pag. 1)

Adresându-se nou-birotonitului arhieru, I. P. S. Sa a arătat că lucrarea sa viitoare, în soborul ierarhilor, este totodată „lucrare în solidaritate, în comuniune cu slujitorii altarelor și cu credincioșii, adică lucrare în Biserică și în slujba Bisericii, care e trupul lui Hristos și în care ierarhi, preoți și credincioși una sînt”. Lucrarea aceasta nu se săvîrșește „departe de realitățile vieții pămîntesti, ci în mijlocul vieții pămîntesti”, ... în condițiile concrete ale epocii actuale, ale unei etape noi din istoria poporului nostru, din istoria omenirii, istorie care tinde spre o viață din ce în ce mai superioară, de libertate, dreptate, frățietate, pace și progres. Se cuvine, dar, ca în duhul lui Hristos ... să dai răspuns constructiv chemărilor vremii noastre și — împreună cu întreaga Biserică, în înfrățire ecumenică cu toate cultele — să te integrezi activ în iureșul de viață nouă a poporului nostru, în strădania tuturor popoarelor de a împlini chemarea Betleemului: „pe pămînt pace, între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14).

A vorbit apoi P. S. Arhieru Vasile, mulțumind lui Dumnezeu pentru harul revărsat asupra sa prin rugăciunile ierarhilor, preoților și diaconilor liturghisitori. A evocat șiragul legăturilor ce le are cu Catedrala mitropolitană din Sibiu, cu așezămîntul de pregătire a preoților, cu ierarhii sibieni de odinioară, subliniind ceea ce le datorează și instituțiilor bisericești, și ocîrmuitorilor lor.

După aceea, P. S. Sa a vorbit despre misiunea arhierescă în Biserică și în lume. „Episcopul este administrator al tainelor dumnezeiești”. El comunică și împărtășește oamenilor darul lui Dumnezeu. Este tortă a Duhului Sfînt în lume și vestitor al Evangheliei. Episcopul este organ sfințitor, purtător de Hristos în lume. Unde este episcopul, este plînată Biserica... Episcopul este chemat să fie modelul de viață arătat de însuși Domnul nostru Iisus Hristos. El este chemat să fie izvor dător de viață spirituală, centru de energie duhovnicească, pregătit să îplinească aspirația sufletului după Dumnezeu”. Autoritatea spirituală a arhierului se bazează „pe credincioșia față de darul lui Dumnezeu care este în el, pe trăirea în lumina acestui dar și pe puterea de-a comunica această lumină. Dar ea se întemeiază și pe cunoașterea, înțelegerea și dragostea pe care o are față de semenii. Cunoașterea include pătrunderea realităților în mijlocul cărora trăiește... Ca să-și cunoască credincioșii, păstorul trebuie să fie în mijlocul lor... împărtășindu-le bucuriile și necazurile, călăuzindu-i pe adevăratele cale care duc la mîntuirea lor, la binele lor sufleteș și trupeș”.

A încheiat — evocînd figuri de ierarhi ortodocși români care îi vor sluji de pildă în misiunea sa arhierescă — cu această precizare de principiu: „Biserica Ortodoxă Română nu a desrățit altarul credinței de altarul Patriei. Ea a fost deopotrivă slujitoare lui Dumnezeu și oamenilor”.

A fost de față la hirotonirea întru arhieru a nou-alesului Episcop al Oradiei: Reprezentantul Departamentului Cultelor.

Din partea celorlalte culte — Eminentă Sa Episcopul ev.-lut. C.A. Albert Klein (Sibiu), însoțit de dl vicar și prorector Dr. H. Binder, precum și alți slujitori bisericești (rom.-cat. și reformat).

Au fost prezenți, de asemenea, membri ai familiei P. S. Arhieru Vasile.

La agapa oferită de Arhiepiscopia Sibiului în sala de mese a Institutului Teologic Universitar, au luat cuvîntul: P. S. Episcop Teofil al Clujului, Eminentă Sa Episcopul ev.-lut. Albert Klein, P. S. Visarion Rășinăreanu, Episcop-vicar al Mitropoliei Ardealului, Dl pastor reformat Tiberiu Kôlôntae, P. C. Consilier eparhial Nic. Păcală (Oradea), P. C. Consilier eparhial Ioan Popa (Arad) — reprezentant P. S. Episcop Teoctist al Aradului, Locțiitor de Episcop al Oradiei —, P. C. Rector Dr. Is. Todoran, Dl. I. Ștefîrță, din partea parohiei brașovene păstorită pînă acum de P. S. Arhieru Vasile, Dl deputat eparhial Grațian Mărcuș (Oradea). Vorbitorii s-au referit la sarcinile duhovnicești și patriotice care stau în fața nou-alesului Episcop al Oradiei, la conlucrarea ecumenică dintre culte în țărîm obștesc și la nădejile legate de arhipăstoria sa.

A răspuns tuturor P. S. Arhieru Vasile, mulțumind pentru simțămintele exprimate și dînd asigurări că va fi părinte bun și înțelegător al păstorilor săi.

SOLEMNITATEA RECUNOAȘTERII ALEGERII NOULUI EPISCOP AL ORADIEI

a avut loc marți, 29 dec. 1970, la Departamentul Cultelor în prezența Dlui Profesor Dumitru Dogaru, Președintele Departamentului Cultelor, înso-

țit fiind de Dl Vicepreședinte Gheorghe Nenciu, de directori din Departamentul Cultelor și de alți colaboratori.

A fost de față: Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, I. P. S. Mitropoliți Nicolae al Ardealului și Firmilian al Olteniei, P. S. Episcopi Chesarie al Dunării de Jos, Teoctist, al Aradului, Teofil al Clujului, Antim Tîrgovișteanu, Episcop-vicar al Sf. Patriarhii, Secretar al Sfîntului Sinod, și P. S. Visarion Rășinăreanu, Episcop-vicar al Mitropoliei Ardealului. Din partea celorlalte culte au fost prezenți: Eminentă Sa Episcopul reformat Papp Ladislau Iozsef (Oradea), Mgr. Hosszu László (rom.-cat., Oradea), ș. a. Au mai fost de față membri ai familiei P. S. Vasile Coman și invitați.

Dl Președinte al Departamentului Cultelor, Profesor Dumitru Dogaru, a înmînat Decretele Consiliului de Stat pentru recunoașterea alegerii noului Episcop al Oradiei și a altor ierarhi (despre care scriem separat, în acest număr).

Au vorbit apoi: P. S. Sa Dr. Vasile Coman și ceilalți ierarhi, arătînd poziția Bisericii noastre în societatea contemporană, în cadrele Statului socialist român, modul în care înțeleg să se dedice soluționării problemelor eparhiei pe care o slujesc, aducînd la îndeplinire după cea mai bună știință și conștiință hotărîrile Sfîntului Sinod privind bunul mers al vieții bisericești și participarea clerului și credincioșilor la purtarea sarcinilor obștești în spirit creștinesc și patriotic.

Noii ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române au fost felicitați de Dl Președinte al Departamentului Cultelor, Profesor Dumitru Dogaru.

La agapa dată de Departamentul Cultelor în sala de mese a Palatului Patriarhal, Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian a tostat pentru Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, pentru Conducătorii țării, mulțumindu-le pentru sprijinul ce-l acordă Bisericii noastre.

I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a tostat pentru Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian și a scos în evidență însemnătatea înzestrării Bisericii noastre cu noi ierarhi, tineri și plini de elan.

Au mai luat cuvîntul: Eminentă Sa Episcopul Papp Ladislau Jozsef, Mgr. Hosszu László, P. C. Prot. M. Andron (Carei), P. C. Prot. I. Negroiu (Șimleu), P. C. Pr. I. Știru (Satu Mare), exprimînd bucuria înzestrării Eparhiei Oradea cu un nou arhipăstor.

A răspuns tuturor P. S. Sa Dr. Vasile Coman și — în numele noilor episcopi-vicari și arhieru vicar, — P. S. Sa Antonie Ploieșteanu.

Dl Președinte al Departamentului Cultelor, Profesor Dumitru Dogaru, într-o scurtă și vibrantă alocuțiune ocazională, a încheiat astfel toastul D-sale: „Gîndul nostru este acesta: România să fie mereu și un exemplu de ceea ce înseamnă frăția între popoare”.

INSTALAREA NOULUI EPISCOP AL ORADIEI

s-a săvîrșit, potrivit programului îndătinat, Duminică, 10 ianuarie 1971, sub conducerea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului.

În preziua instalării, I. P. S. Sa, împreună cu nou-alesul episcop au sosit la Oradea, fiind înțîmpinați cu flori și calde cuvînte de binevenire de către P. S. Episcop Teoctist, împreună cu ostenitorii de la Centrul eparhial, protopopi și preoți din eparhie.

Liturghia arhierescă a fost săvîrșită la Catedrala episcopală — biserica numită „Cu Lună” — de către P. S. Episcopi Teoctist al Aradului, Teofil al Clujului și Visarion Rășinăreanu, Episcop-vicar al Mitropoliei Ardealului, înconjuțați de un impunător sobor de preoți și diaconi.

La sfîrșitul Sf. Liturghii s-a desfășurat solemnitatea investiturii și intronizării.

P. C. vicar arhiepiscopesc Tr. Belascu a dat citire Gramatei mitropolitane de instalare a P. S. Sale Dr. Vasile Coman în scaunul de Episcop al Oradiei.

Înmîinîndu-i toiagul arhipăstoresc și conducîndu-l la jețul episcopal, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a arătat însușirile pe care trebuie să le aibă episcopul și felul cum el trebuie să lucreze în păstoria turmei lui Hristos, ce i s-a încredințat. În exercitarea misiunii de păstor sufleteș, episcopul trebuie să țină seamă de trei lucruri: să împletească puterea cu dragostea, legea cu bună-tatea și înțelegerea; mai presus de interesele personale, să pună interesele bisericești și obștești; să țină seamă de desfășurarea generală a vieții noastre bisericești și de elementele specifice ale eparhiei pe care o păstorește. I. P. S. Sa a stăruit, de asemenea, asupra unității bisericești și asupra con-

lucrării frățești dintre culte, în slujba Patriei și poporului, a omenirii întregi.

A vorbit apoi reprezentantul Eparhiei Oradea, P. C. Pr. I. Malița (paroh în Oradea-centru), tălmăcind simțămintele clerului și credincioșilor față de noul arhipăstor și asigurîndu-l de ascultare iubitoare.

A vorbit, de încheiere, P. S. Episcop Dr. Vasile Coman. Cuvîntarea P. S. Sale a exprimat în cuvinte alese simțămintele cu care vine arhipăstorul în mijlocul fiilor săi sufletești, hotărîrea sa de-a întări — cu concursul tuturor colaboratorilor — unitatea noastră bisericească și națională, precum și de-a adînci conlucrarea interconfesională, ecumenică. A exprimat mulțumiri tuturor — oficialități, cler și credincioși — pentru cîntea ce i-au făcut-o participînd la lucrările împreunate cu rînduirea sa la cîrma Eparhiei Oradea.

Credincioșii au înconjurat cu dragoste pe noul Episcop al Oradiei, atît la Catedrală cît și pe traseu, pînă la reședința episcopală, unde a avut loc o recepție, în cursul căreia P. S. Episcop Vasile a primit felicitări și felurite daruri.

La solemnitățile instalării P. S. Episcop Dr. Vasile Coman a fost de față din partea Departamentului Cultelor — Dl Vicepreședinte Gheorghe Nenciu.

Din partea organelor locale de Stat: Dnii Secretari de Consilii populare Emil Cotoi (județ) și Ioan Chivari (municipiu).

Din partea altor culte: Eminentele Lor Episcopi Papp Ladislau Jozsef, Albert Klein și Julius Nagy (reformat, Cluj); reprezentantul P. S. Episcop rom.-cat. din Alba Iulia, Marton Aron — Rev. prelat canonic și prof. Dr. Francisc Farago; reprezentantul Eminentei Sale Episcopului Dr. Argay G. (reformat, Cluj) — Dl prim-curator I. Bartaliș; reprezentantul Eminentei Sale Episcopului Dr. Kiss Elek (unitarian, Cluj) — Dl vicar prof. Dr. Kovacs Lajos; Monseniorii rom.-cat. Hosszu Laszlo și Francisc Șipoș ș. a.

Au mai fost de față: Vicari și Consilieri eparhiali, profesori de teologie, protopopi, preoți, credincioși brașoveni, membri ai familiei P. S. Sale, invitați și alți oaspeți.

La masa dată de Consiliul Eparhial al Episcopiei Oradiei în cîntea noului Arhipăstor, s-au rostit toasturi. I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a tostat pentru Conducătorii Patriei și pentru Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian. A exprimat mulțumiri călduroase Dlui Președinte al Departamentului Cultelor, Prof. Dumitru Dogaru și Dlui Vicepreședinte Gh. Nenciu, — și a asigurat de tot sprijinul pe P. S. Episcop Vasile.

Au mai rostit cuvîntări: P. S. Episcop Teoctist al Aradului — călduros aplaudat pentru destoinicie cu care a păstorit Episcopia Oradiei în cursul vacanței —; Eminentă Sa Episcopul Papp L. J.; I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului; P. C. Rector Dr. Is. Todoran (Sibiu); Eminentă Sa Episcopul Albert Klein (ev.-lut., Sibiu); P. C. Vicar arhier. Tr. Belascu, în numele celor 38 semnatari ai Actului Reîntregirii Bisericii strămoșești; Eminentă Sa Episcopul Nagy Julius (Cluj); P. C. Prof. Dr. D. Stăniloae, din partea Institutului Teologic Universitar din București; Mgr. Hosszu Laszlo (Oradea); Dl N. Covaci; P. C. Prot. I. Tolescu (Satu Mare); Dl Grațian Mărcuș, deputat eparhial (Oradea); Dl Prof. univ. Ioan Nicola (Cluj), în numele foștilor colegi de liceu ai P. S. Sale; P. C. Prot. I. Comșa și P. C. Preot N. Stoican (Brașov). în numele colegilor de preoție și al credincioșilor din Brașov.

Domnul Vicepreședinte Gheorghe Nenciu a adus salutul Departamentului Cultelor.

A mulțumit tuturor Prea Sfințitul Episcop Vasile al Oradiei pentru părtășia la îndeplinirea lucrărilor împreunate cu rînduirea sa în fruntea Eparhiei ortodoxe române a Oradiei. P. S. Sa a exprimat recunoștința sa deplină Ocîrmuirii bisericești și de Stat pentru încrederea arătată și a asigurat pe preoți și credincioși că atît la altarul Bisericii, cît și la altarul Patriei va fi slujitor al lui Dumnezeu și slujitor al oamenilor.

*

Freamătul sărbătoreșc de la Oradea — ca și în sufleteșele etapelor anterioare ale lucrărilor de înzestrare a acelei eparhii cu arhipăstorul dorit — reprezintă cheazăie puternică a înfăptuirilor rodnice pe care P. S. Episcop Dr. Vasile Coman le va săvîrși în noua sa apostolie ortodoxă ecumenică și românească. I-o dorim — respectuos — îndelungată și senină.

Intru mulți și fericți ani, Prea Sfințite Părinte!

Noi ierarhi ai Bisericii noastre

Se știe că Sfântul Sinod — autoritatea cea mai înaltă a Bisericii Ortodoxe Române — în ședința sa din 3 iunie 1967, a introdus în administrația și viața Bisericii noastre organul ajutător al chiriarhilor conducători de eparhii și al Sfântului Sinod reprezentat de episcopii-vicari la Mitropolii (Arhiepiscopii) și arhierii-vicari la Episcopii.

În decembrie 1968, Sfântul Sinod a trecut la punerea în aplicare a hotărârii cu privire la reînființarea celui organ ajutător al ierarhiei noastre. Mitropolia Ardealului a fost înzestrată atunci cu un Episcop-vicar în persoana Prea Sfinției Sale Dr. Visarion Aștilean Rășinăreanu. Tot atunci a fost ales Prea Sfințitul Irineu Crăciunaș Suceveanul, Episcopul-vicar al Arhiepiscopiei Iașilor (Mitropolia Moldovei și Sucevei).

În ședința sa din 15 decembrie 1970, Sfântul Sinod a ales încă doi episcopi-vicari și un arhieru-

vicar. Hirotonirea întru arhieriei a avut loc Duminică, 27 decembrie 1970, iar comunicarea și înmînarea Decretelor Consiliului de Stat privind reînnoșterea alegerii — în 29 decembrie 1970.

Noii ierarhi-vicari ai Bisericii noastre sînt: Prea Sfințitul Antonie Plămădeală Ploieșteanul, Episcop-vicar al Sfintei Patriarhii, Prea Sfințitul Nestor Vornicescu Severineanul, Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Craiovei (Mitropolia Olteniei) și Prea Sfințitul Gherasim Cristea Constanțeanul, Arhieru-vicar al Episcopiei Dunării de Jos (Galați — în Mitropolia Ungrovlahiei).

Tineri, evlavioși, învățați, cu experiență de viață bisericească și dragoste de țară, noii ierarhi-vicari vor fi de real folos chiriarhilor de care aparțin, în conducerea eparhiilor respective.

Dumnezeu să le ajute! Întru mulți ani!

T. R.

La împlinirea a 112 ani de la

Unirea Principatelor Române

Pentru noi cei ce trăim pe aceste binecuvîntate meleaguri este o înaltă datorie a ne reaminti în chip special, an de an, de ziua cînd, cu 112 ani în urmă, s-a desăvîrșit sub cerul Patriei una din cele mai de seamă fapte: Unirea Principatelor Române, ziua de 24 ianuarie 1859, în care s-au regăsit într-un singur stat două țări românești, ziua în care s-a semnat actul de naștere al României moderne.

Gîndul unirii venea dintr-un trecut îndepărtat al istoriei noastre, hrănit cu deosebire de eroii care au apărut cu spada în mînă legea și meleagurile străbune, de voievozii, de iluștrii bărbați, care au zidit unitatea de cuget și cultură pe pămîntul țării și, împreună cu aceștia, de toate mădularele vrednice ale poporului nostru, care s-au dizolvat în anonim și care nu sînt pomeniți în calendarul sărbătoresc al istoriei. „Unitatea națională fu visarea iubită a voievozilor noștri cei viteji, a tuturor bărbaților noștri cei mari”, — scria Bălcescu în „România viitoare” — „... pentru dînsa ei trăiră, munciră, suferiră și muriră”.

Unitatea politică însă a fost tendința spre firesc, spre armonie a întregului popor român de pe pămîntul țării, vădită în afirmarea deopotrivă de către moldoveni, munteni și transilvăneni, că: „una sîntem, o limbă avem și aceleași simțiri ne înflăcărează”.

Astfel, unirea devine „actul energic al întregii națiuni române” — după cum spunea în 1859 Mihail Kogălniceanu, cel care a luptat atît de mult pentru reformele în spiritul dreptății, reforme care au dat un plus de semnificație actului unirii.

Geografia conștiinței poporului român se întindea pe întreg cuprinsul țării, trecînd peste granița artificială așezată de stăpîniri străine de-a lungul Carpaților, graniță pe care Badea Cîrțan pe drept cuvînt nu o putea pricepe „prin mijlocul țării”.

De aceea actul Unirii Țărilor Române a avut puternic ecou în inimile românilor transilvăneni, fapt concretizat, între altele, în presa din acel timp. Astfel, „Gazeta de Transilvania”, „Foaie pentru minte, inimă și literatură” (ambele de la Brașov) și în special „Telegraful Român” (Sibiu), informau permanent opinia publică despre evenimentele de peste Carpați și despre frămîntările pentru unire, încă de la 1856 cînd acestea au luat avînt.

Răsfoind presa transilvăneană, observăm că, și cu acest prilej, preoțimea a fost alături de popor, după cum reiese, de pildă, din amplul comentariu publicat în Telegraful Român (1856) din care reținem: „... preoțimea, Sfatul învățătoresc și neguțătoresc, ... adunări de popor, se declară pe față pentru împreunarea ambelor Principate ... ca singura mîntuire a țării... Episcopul moldoveanesc și rectorul seminarului pentru preoți din Huși provoacă într-o predică atît de științifică ... care a ieșit în tîrziu ... toate clasele populației ca să năzuiască din toate puterile spre împreunarea cu poporul frate. Și părintele N. Scriban dă o broșură la lumină care recomandă împreunarea și numii împreunarea sub orice condiție”.

Din toate documentele vremii rezultă clar participarea întregului popor la actul Unirii, în Muntenia mai ales, putem spune că presiunile poporului au determinat în chip direct în mare măsură acest act.

În acele cruciale momente Boerescu s-a făcut adevărat ecou, prin emoționantul discurs către membrii Adunării electivă din care reținem: „... Pentru ce ne numim noi și voi? Au nu sîntem toți români? Au nu avem aceeași patrie? Au nu sîntem toți fiii aceleiași mume? ... Să ne dăm mîna ca frații ... și ... copiii și strănepoții noștri au să moștenească un viitor glorios ...!”

Fiorul de bucurie al măreței zile de 24 ianuarie 1859 reiese din darea se seamă a „Foi pentru minte ...” care încheie astfel: „Fapta este atît de mare, bucuria atît de mare, încît pana tremură în mîna mea ... și o las!”

Actul din 1859 a fost desăvîrșit în 1918, cînd la Alba-Iulia s-a consfințit legămîntul celor 40 de mii de țărani de pe Cîmpia Libertății de la Blaj din 1848 cînd s-a cerut și „Unirea cu Țara”.

Au fost necesare însă alte decenii de lupte și frămîntări care să ducă Unirea pe un plan superior și anume la realitățile de astăzi, cînd poporul nostru, înfrăiț în muncă cu toate naționalitățile conlocuitoare, își zidește o viață tot mai bună, într-o patrie liberă și independentă.

Pr. I. Fulea

Informații

● Duminică, 29 noiembrie 1970, la Centrul arhiepiscopal Sibiu a avut loc ședința de constituire și sesiunea de lucru a Adunării Eparhiale a Arhiepiscopiei Sibiului. Cu acest prilej, în Capela mitropolitană, în prezența I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului și a deputaților eparhiali, s-a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă, de către P. S. Episcop-vicar Visarion Rășinăreanu.

După ședința de constituire, în urma noilor alegeri, în Aula Institutului nostru Teologic Universitar au continuat lucrările propriu-zise ale Adunării Eparhiale, deschise printr-o cuvîntare, rostită de I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae. A vorbit de asemenea P. S. Episcop-vicar Visarion. Au urmat apoi rapoartele generale ale Secțiilor Consiliului Arhiepiscopal, pe marginea cărora s-au purtat bogate și deosebit de ziditoare discuții privitoare la munca desfășurată în anul 1970 și la activitatea de viitor a Arhiepiscopiei.

● Praznicul Sf. Nicolae. Duminică 6 decembrie 1970, a fost sărbătorit și de data aceasta cu toată grija și după toată rînduiala creștinească. Fiind și ziua numelui I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, la rugăciunea de seară din 5 dec., de la Capela mitropolitană, profesorii și studenții Institutului nostru Teologic din Sibiu au făcut I. P. S. Sale urări de sănătate și rodnică arhipăstorie.

A doua zi, 6 decembrie, în Catedrala mitropolitană s-a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă, de către P. S. Visarion, Episcop-vicar la Mitropolia Ardealului, predica fiind rostită de P. C. rector Is. Todoran.

La recepția care a urmat la reședința mitropolitană, în numele Centrului Arhiepiscopal și al Institutului Teologic Universitar din Sibiu, P. C. vicar Traian Belascu a rostit un scurt cuvînt în care a exorimat Arhipăstorului nostru, cu acest prilej festiv, doriri de sănătate și pace, precum și atașamentul filial al celor pe care îi conduce.

Mulțumind, I. P. S. Mitropolit Nicolae vorbește despre Sf. Nicolae, „care și-a pus sufletul său pentru poporul său”, ca model de urmat, învățîndu-ne în chip special „să împletim credința noastră strămoșească cu dragostea de poporul nostru, de Patria noastră”.

● Potrivit afirmației Președintelui Republicii Zambia, Kenneth Kaunda, programul de activitate contra rasismului, lansat de către Consiliul Ecumenic al Bisericilor, contribuie la reducerea vărsării de sînge în lupta pentru libertate în țările sud-africane, unde o minoritate albă asuprește populația băștină, majoritară.

Între altele, această luptă pentru libertate și dreptate se desfășoară sub lozincă: „Nu vindeți arme Africii de Sud”, fiind în concordanță cu principiile evanghelice. „Hristos în care eu cred — spune președintele Kaunda — este Hristos care ridică pe oameni”.

● Biserica reformată olandeză din Țările de Jos și Biserica reformată olandeză din Africa de Sud au hotărît înființarea unei comisii mixte în cauza rasismului, denunțînd categoric așa numitele temeuri „biblice” cu privire la susținerea apartheidului.

● Apreciînd primejdia care o reprezintă pentru omenirea zilelor noastre, Consiliul Ecumenic al Bisericilor, care reunește unități creștine din aproape 90 de țări, a intervenit pe lîngă marile puteri să renunțe la experiențele nucleare cu caracter militar și la făurirea de noi arme atomice, lansînd totodată un apel general în favoarea continuării eforturilor pentru a se realiza cît mai grabnic dezarmarea, cauză atît de insistent urmărită de către popoarele lumii.

Gînduri despre L. v. Beethoven

— 200 ani de la nașterea sa —

În timpurile noastre, obiceiul aniversărilor s-a încetățenit tot mai mult. Muzicienii, de pildă, folosind prilejul împlinirii a 200 ani de la nașterea lui Ludwig van Beethoven, au luat hotărîrea ca întreg anul 1970 să fie consacrat sărbătoririi acestui Titan al muzicii universale. Așa că în toată lumea, și la noi în țară, prin numeroase concerte alcătuite exclusiv din lucrările lui Beethoven prin numeroase conferințe, articole și studii s-a făcut o amplă popularizare, încît azi se poate spune că sînt puțini aceia care n-au cunoștință despre Beethoven.

Se înțelege că amploarea dată sărbătoririi acestui neegalat compozitor este un indiciu despre valoarea cu totul deosebită a operei sale muzicale, care se distinge prin varietate și noutate, prin bogăție și profunzime, prin umanismul și universalismul, prin durabilitatea ei, calități pe care le au puține opere. În fața unei astfel de personalități și opere graiul nostru se exprimă greu și incomplet. Iată cum își imaginează un erudit scriitor român contemporan greutatea de-a scrie despre Beethoven. „Dacă aș sta față în față cu cel mai înalt munte, și aș putea să-l cuprind cu privirea de la poale și pînă în vîrf, înspăimîntat de prăpăstii și amețit de culmi, m-aș întoarce acasă și aș scrie. Iar dacă prin miracol, aș putea să-l urc pînă în vîrf, de o mie de ori mai înspăimîntat de prăpăstii și amețit de culmi, cînd m-aș întoarce acasă încă aș putea să scriu. Despre el nu pot să scriu. Despre L. v. Beethoven, Titanul”.

Opera sa nemuritoare este rezultatul nu numai al unui talent deosebit, ci și al unui caracter integru manifestat printr-o muncă epuizantă și prin practicarea unor virtuți cu care a reușit, pînă în ultima clipă, să înfrîngă toate piedicile ivite în calea desfășurării operei sale grandioase. Personalitatea sa, de aceea, ne va apare cu atît mai luminoasă cu cît vom ști mai multe lucruri și despre caracterul său. Să notăm cîteva aspecte.

Născut la Bonn, pe la jumătatea lunii decembrie 1770, dintr-o familie de muzicieni, Beethoven a arătat de la început înclinații deosebite muzicale. Primele lecții de pian și armonie le-a primit chiar de la tatăl său, apoi de la alți muzicieni din Bonn. Mama sa moare curînd (1787) și astfel greutățile încep să se înmulțească. În asemenea condiții el n-a avut prilejul să se împărtășească de o cultură generală deosebită. Educația lui a avut în această privință unele lipsuri pe care în decursul vieții a căutat să le înlăture. În 1786 îl găsim înscris ca auditor la Universitatea din Bonn, iar în 1809 a putut să scrie: „Nu există nici o exonerare care să fie prea savantă pentru mine. Fără să pretind cîtuși de puțin că am ajuns la o erudiție propriu-zisă, m-am străduit totuși, din copilărie, să înțeleg sensul a ceea ce este mai bun și înțelept din fiecare epocă. Rușine artistului care nu consideră de datorie sa să ajungă măcar pînă aici”.

(Continuare în pag. 4)

Gînduri despre L. v. Beethoven

(Urmare din pag. 3)

La Bonn, cel mai bun și metodic îndrumător și ajutor, atît pe linie muzicală cît și pe linie de caracter, a fost profesorul C. G. Neeffe, organistul curții și directorul teatrului, care și-a dat seama de talentul genial al acestui copil, și care i-a prevestit un viitor strălucit dacă va avea și posibilitatea să călătorească în interes de studiu. Cu ajutorul său ajunge să călătorească de două ori la Viena, cunoscîndu-l pe Mozart și pe Haydn și unde se va stabili definitiv în anul 1792.

Într-adevăr, sosind la Viena, centrul vieții politice și culturale al timpului, Beethoven reușește să dobîndească succese rapide, fiind înconjurat de un cerc tot mai larg de admiratori devotați, în ciuda unor ostilități din partea altora. La 30 ani devine primul muzician al Vienei și totodată ajunge și la o stare materială înfloritoare.

Dar peste aceste circumstanțe atît de promițătoare se lăsau umbre întunecate. Încă din 1798 el începe să se plîngă de un „vîrjit” în urechi care îi apăsă ziua și noaptea, cu intermitențe. Treptat, acuitatea auditivă diminuează și un destin tragic se profilează cu o cruzime neînduplecată pentru un muzician. Se petrec scene zguduitoare. Vizitatorii săi, ale căror bătaii în ușa nu le auzea, observau cum maestrul lor stătea aplecat la pian, lovind cu pumnul strîns clapele și strigînd cu disperare: „Nu aud nimic, absolut nimic!” Comunicarea cu lumea dinafară devenea tot mai grea; începe să folosească caiete de conversație. Firea veselă și robustă de renan a lui Beethoven înclină, sub apăsarea acestei nenorociri, spre melancolie și interiorizare, dar nu spre deznădejde. Își dădea seama că are o misiune de îndeplinit față de care nu trebuia să cedeze. Tăria caracterului stă în faptul că deși operele sale sînt expresia vieții lui, mărturii ale sufletului său mare, ele nu redau însă niciodată dispozițiile întîmplătoare sau mărunte ale compozitorului. Așa, de pildă, în 1802, cînd el și-a dat seama de întreaga grozăvie a suferinței sale fizice, a putut crea Simfonia II-a, care este o lucrare atît de luminoasă. Paradoxal, acum este perioada cea mai rodnică și valoroasă din viața sa. Acum scrie el numeroase sonate care aduc un conținut nou în forme noi, muzică de cameră, și mai ales operele ce reprezintă culmile măiestriei simfonice, cele 9 Simfonii ale sale.

Din relatările secretarului său devotat, Schindler, aflăm că Beethoven, cu toată situația dificilă în care se afla și cu toate că relațiile sale cu cei din jur deveneau tot mai grele, el a rămas o personalitate a vieții publice și un bun patriot, arta sa pătrunzînd adînc și direct în evenimentele contemporane lui. El nu s-a îndepărtat de oameni, dar s-a interiorizat mai mult. Nu s-a împăcat niciodată cu politica austriacă și a guvernului imperial. Aspirînd spre libertatea omenirii și legînd popoarele între ele, sfidînd toate piedicile și nemulțumirile proprii sale existente, Beethoven a exprimat ceea ce mai avea de spus oamenilor, în operele sale cele mai mărețe Simfonia IX-a și Missa Solemnis.

În sfîrșit, Beethoven era o fire religioasă. Despre sinceritatea sa religioasă creștină nu se mai îndoiește nimeni. Aceasta se vede, pe de o parte, din faptul că s-a îngrijit de educația religioasă a nepotului său Karl pe care îl tutela cînd acesta a rămas orfan de tată. El însuși îl ducea la spovedit. Iar pe de altă parte, din convingerea și căldura cu care practica credința creștină. Această fervoare a arătat-o atît prin actul împărtășirii pe patul de moarte, cît și prin emoția fremătătoare de iubire, de credință și umilință cu care se apropia de textele sfinte. O dată, la citirea unui text al missei — mărturisește Schindler — pe obraji lui Beethoven s-au rostogolit lacrimile, iar cînd a ajuns la Credo, a început să plîngă tare și a trebuit să întrerupă citirea. „A fost pentru prima și ultima oară cînd l-am văzut pe Beethoven plîngînd”. Sinceritatea, profunzimea convingerilor sale și darurile cu care era înzestrat nu-l scutesc să mărturisească faptul că „pentru a scrie adevărată muzică bisericească, a trebuit să parcurgă toate coralele bisericești ale călugărilor, să facă extrase din ele și din textele cele mai bune și cu prozodia cea mai exactă, din toți psalmii și cîntările bisericești...”. Beethoven își mărturisea nemulțumirea față de muzica bisericească obișnuită care degenera în muzică de operă. Pe cînd scria, la comandă, Missa Solemnis, el schița o altă Missă (liturghie) în Do în care își exprima concepția sa asupra adevăratei muzici bisericești exclamînd adesea: „Muzica bisericească pură n-ar trebui executată decît de voci”. Această concepție este aceeași cu convingerea ne care o are și Biserica noastră despre caracterul vocal al cîntării bisericești.

Cinstirea Sfinților

O parte integrantă a învățăturii Bisericii noastre este aceea despre cultul sfinților și al îngerilor.

După învățătura ortodoxă, scopul cultului sfinților este *preamărirea lui Dumnezeu*, care a acordat sfinților belșugul dumnezeiescului Har și căruia ei l-au slujit cu maximum de jertfelnicie. De unde rezultă că cinstirea ce se aduce sfinților se referă — direct sau indirect — la însuși Dumnezeu.

Folosul cinstirii sfinților ni-l arată cu deosebire Mîntuitorul prin cuvintele: „Cine vă primește pe voi, pe Mine mă primește; și cine mă primește pe Mine, primește pe Acela care M-a trimis pe Mine. Cine primește prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua; și cine primește pe un drept în nume de drept, răsplată dreptului va lua” (Matei 10, 40—41). Se desprinde de aici — cu deplină claritate — concluzia că *primirea de sfinți în nume de sfinți aduce pentru noi aceeași răsplată pe care o primesc ei*.

Cînd este vorba despre cultul sfinților, trebuie să facem deosebire limpede și hotărîtă între *adorare*, care se cuvine numai și numai lui Dumnezeu, și *venerare* sau *cinstire*, care se cuvine sfinților. Din această deosebire rezultă că pe sfinți nu-i adorăm, cum este cazul cu Dumnezeu, ci îi venerăm sau îi cinstim ca pe unii ce sînt plăcuți lui Dumnezeu și prea iubiți de El. De asemenea, în rugăciunile pe care le adresăm sfinților, nu cerem de la aceștia mîntuire, ci numai *mijlocire* pentru noi — din partea lor — la Dumnezeu.

Învățătura noastră despre cultul sfinților și al îngerilor are temeiuri clare și solide în Sf. Scriptură. Dintre acestea, cele mai de seamă sînt următoarele:

1. În Sf. Scriptură sfinții sînt numiți „prietenii ai lui Dumnezeu”, „casnici ai Lui” și „judecători ai lumii”, nu numai cît timp sînt în viață ci și după moarte. Pentru timpul cît sînt în viață, vezi: Ioan 15, 14; Iacob 2, 23; Efeseni 2, 19. Textele acestea sînt atît de limpezi, încît n-au nevoie de nici o tălmăcire. Totodată, este de la sine înțeles că nu oricare creștin este prieten și casnic al lui Dumnezeu. Într-adevăr, numai Sf. Apostoli s-au bucurat de o astfel de apreciere din partea lui Dumnezeu; numai bunii creștini cu o viață mai îmbunătățită s-au putut învrednici de acest nume.

Pentru timpul de după moarte, vezi: Evrei 12, 22; I Corinteni 6, 12. Observă că în textul al doilea, sub „sfinți” nu putem înțelege pe toți creștinii, ci numai pe cei desăvîrșiți, bineplăcuți lui Dumnezeu.

2. Încă în viața aceasta, sfinții sînt înzestrați — de către Dumnezeu — cu diferite daruri (știință, proorocie etc.) și cu puteri minunate. Exemple: Sf. Petru (F. Ap. 5, 1—12; 9, 32—42); Sf. Ap. Pavel (F. Ap. 20, 9—11; 28, 3—9). Încă în Vechiul Testament, oamenii bine plăcuți lui Dumnezeu aveau de la El daruri și puteri minunate. Exemple: profetul Ilie, Moise ș.a.

3. Încă în viață fiind, sfinții se roagă pentru oameni: Filip. 1, 3—4; I Tesal. 1, 2—3; II Tesal. 1, 11; Efes. 1, 16—17; II Cor. 3, 9; II Tim. 1, 3; Efes. 3, 14—21.

4. După moarte, sfinții duc în cer o viață conștientă. Adeseori Dumnezeu este numit Dumnezeu lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacob, care sînt morți de mult. Or, „Dumnezeu nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii” (Marcu 12, 27). Dacă ei n-ar duce și în cer o viață simțitoare, conștientă, atunci Dumnezeu nu ar putea fi numit al lor. Că cei morți sînt într-o stare conștientă, rezultă din texte ca: Luca 16, 22—24; Apoc. 4, 10—11; Apoc. 5, 8—14.

5. Sfinții cunosc trebuințele noastre. Dovadă în acest sens este faptul că Avraam a știut ce trebuie să facă frații bogatului nemilostiv pentru ca să nu împărtășească și ei soarta acestuia: „Atunci a rostit Avraam: Dacă de Moise și de Profeti nu ascultă, nu se vor îndupleca nici cînd va învia vreunul din morți” (Luca 16, 31). Astfel, înțelegem de ce sfinții și îngerii se întristează cînd credincioșii săvîrșesc răul și se bucură cînd fructifică posibilitățile cele mai bune în scopul mîntuirii. „... bucurie este înaintea îngerilor lui Dumnezeu, pentru un păcătos care se pocăiește” (Luca 15, 10).

6. În cer, sfinții au posibilitatea de a mijloci la Dumnezeu, pentru oameni și de a contribui la

Cu aceste sumare gînduri despre Beethoven, la împlinirea celor 200 ani de naștere sa, ne exprimăm convingerea că recunoașterea valorii muzicii beethoveniene este de mult o realitate, pentru că iubitorii de muzică au găsit și găsesc mereu în operele sale valoarea supremă etică, acea vibrație puternică și inegalabilă ce constituie înălțarea gîndirii și conștiinței oamenilor de pretutindeni.

Ion Popescu

mîntuirea acestora. Din Apoc. 5, 8 rezultă că rugăciunile sfinților sînt duse la Dumnezeu. Pe de altă parte, sfinții nu se roagă numai pentru ei ci și pentru oameni, cum — spre exemplu — s-a rugat „neîncetat” Sf. Ap. Pavel (II Tim. 1, 3).

7. În cer, sfinții folosesc posibilitatea lor de a contribui — prin mijlocire către Dumnezeu — la mîntuirea oamenilor. Aceasta, pentru că ei sînt membri ai aceleiași Biserici și — în consecință — iubirea lor față de credincioși nu încetează; dimpotrivă, numai în acest chip pot s-o țină vie și lucrătoare. În cazul cînd ei n-ar mijloci pentru noi, ar însemna că nu ne mai pot iubi. Ceea ce este exclus, de vreme ce — fiind și ei, împreună cu noi, membri ai Bisericii — legătura de unitate în Biserica Mîntuitorului se păstrează nu numai prin unitatea credinței, ci și prin dragostea reciprocă și frățească dintre membri ei.

Avînd cultul sfinților și al îngerilor aceste temeiuri (la care se pot adăuga și cele din Sf. Tradiție), se cuvine să le dăm o cinstire deosebită, adică să-i venerăm, așa cum se cuvine unor aleși și prea iubiți ai lui Dumnezeu.

Această îndatorire morală a noastră se sprijinește cu deosebire pe următoarele locuri scripturistice: (Luca 16, 17—28; F. Ap. 16, 29; Iacob 5, 11; Filip. 2, 17—18; Iosua 5, 14—15; Jud. 13, 20).

Încă Testamentul Vechi ne încredințează că profetul Elisei era venerat pentru minunile săvîrșite de el (II, IV Regi 2, 15). De asemenea, despre profetul Ilie încă ni se spune că era venerat (I, III Regi 18, 7). Din acestea rezultă că și în Vechiul Testament avem cazuri concrete de venerare a sfinților și îngerilor, deși abia în Noul Testament aveau să existe — cu adevărat — sfinți și aveau să răsună cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos: „Cine primește prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua...” (Matei 10, 40—41).

C. Sirbu

Despre colinde

Colindele sînt cîntecele noastre strămoșești, care se aud în noaptea sfîntă a Nașterii Domnului, sub luceafărul de argint al păcii, al nădejdi, în seara de Anul Nou, precum și la alte praznice. Ele sînt vechi. În Letopisețul moldovenesc se povestește că la 1497 domnitorul Ștefan cel Mare a invitat în ziua de Sf. Nicolae, la Hîrlău, pe toți vitejii și boierii lui la un ospăț, unde s-au cîntat colinde. Diaconul Paul de Alep, însoțitorul Patriarhului Macarie în călătoria sa dintre 1650—1660 prin Principatele Române, se arată foarte încîntat de melodiile minunate ale colindelor. Din memoriile pastorului Andreas Mathesius din Cergăul Mic-Tîrnava, septembrie 1647, rezultă și aceea că românii se opun psalmilor catolici, preferînd de Crăciun să cînte în locul lor colinde învățate de la strămoși.

În vremea noastră colindele se situează prin valoarea lor în marea constelație artistică europeană. Emilia Petrescu a prezentat în Republica Federală a Germaniei mai multe colinde, care au avut un succes extraordinar. Transparența de cristal a construcției melodice pe care o au colindele ne face fericiți, revăzîndu-ne din nou copii, cu suflet neprihănit și cu inimă caldă plină de bunătate.

Colindele, cu armoniile din platina steluțelor, cu licăriri dintr-o viață de amintiri, înscrise în registrele copilăriei și ale tinereții, ne fac în fața vieții să fim mai senini, mai buni și mai drepi. Lumina lor e o lumină de lacrimă care luminează un univers de frumusețe. Cu ele trăim o autentică și delicată vibrație, avînd un imens rezervor de puritate.

Sub stele-nghetate
Colindele toate
Despre bunătate,
Pace și dreptate,
Ele ne vorbesc
În grai strămoșesc.

St. Tascianu

De „Ziua Unirii Principatelor”

E ziua cea vestită
A noastră, a tuturor;
Cu toții să cîntăm
De bucurie — hora.

Să piară dintre noi
De-acuma vrășmașia,
Ca floarea să-nflorească
Eternă România!

Iar fiii ei să fie
Mereu strînși laolaltă,
Ca-n muncă și în pace
Să urce-o treaptă naltă!

Nicolae Isac
cîntăreț bisericesc